

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s): Helms, Johannes.; af Johannes Helms.
Titel | Title: Et Par Digte og Viser
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Vilhelm Tryde, 1866
Fysiske størrelse | Physical extent: 102 s.

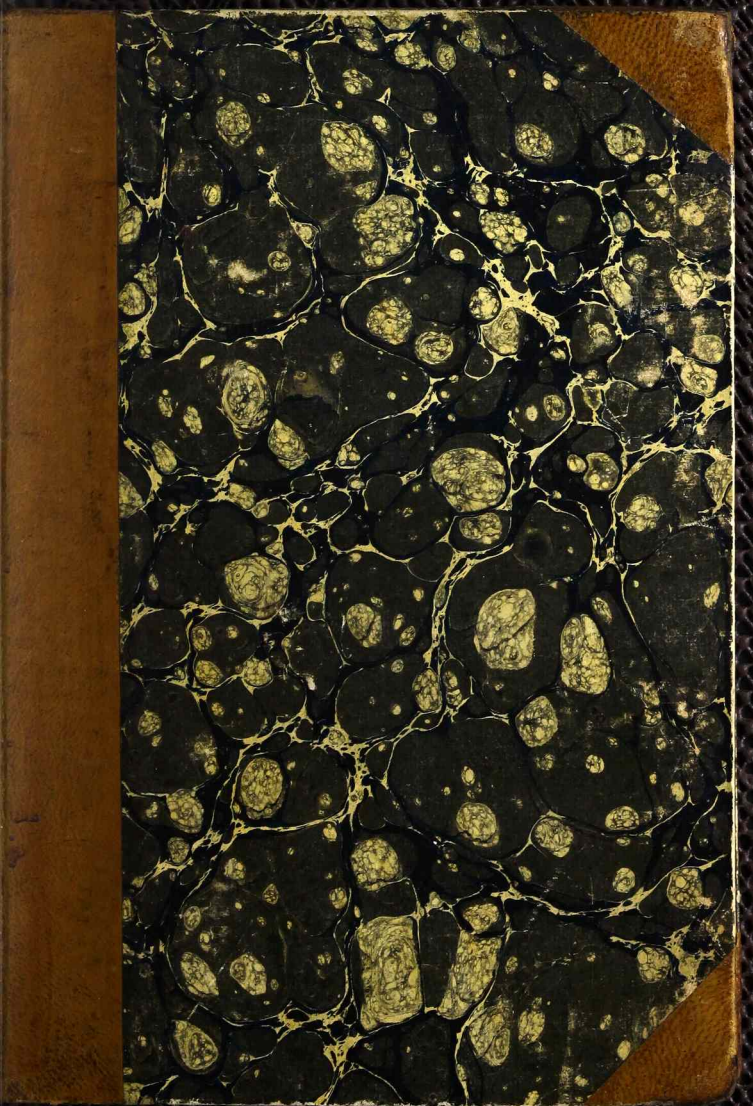
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53, - 305

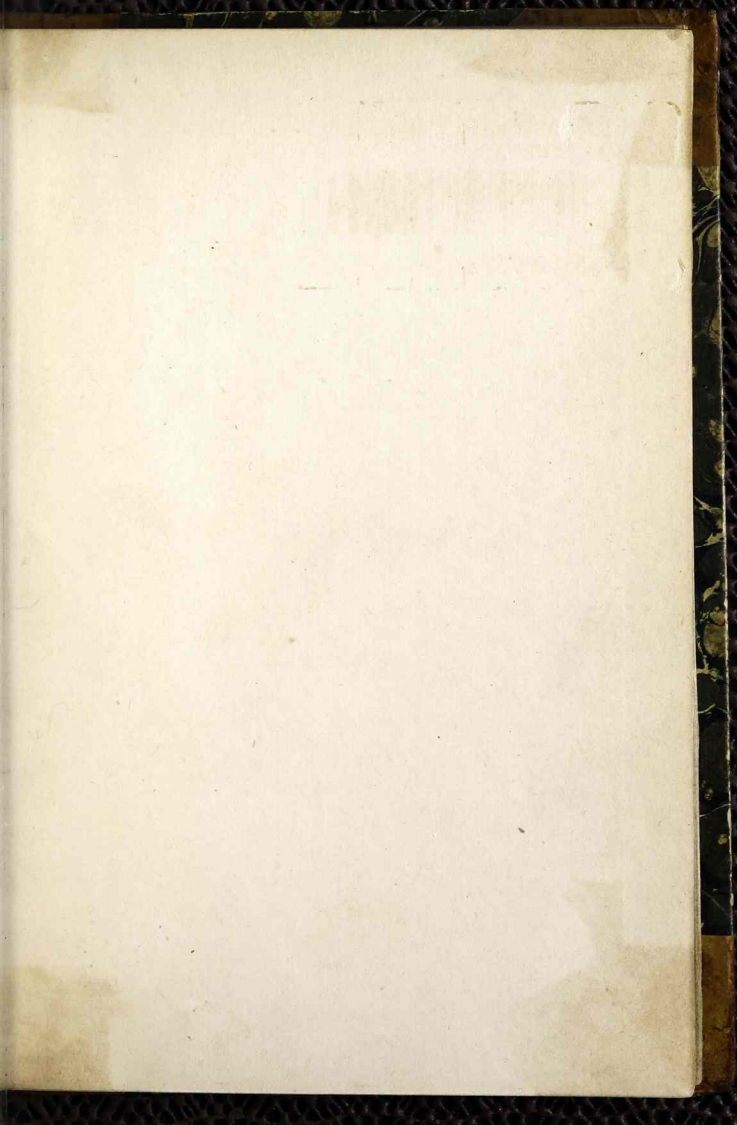
DET KÖNIGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 06127 3

+Rex

Et Par Digte

og Viser

af

Johannes Helms.

Kjøbenhavn.

Bilhelm Gydes Forlag.

Cohens Bøgetrofferi.

1866.

Det lille Hefte med Digte og Viser, jeg for nogle Aar siden sendte ud i Verden, blev modtaget med saa megen Velwillie, at Oplaget temlig hurtigt var udsolgt. Jeg fandt det imidlertid for ubetydeligt, til at jeg vilde lade dette optrykke igjen. Dette maa tjene til Undskyldning for, at jeg i denne lille Samling har optaget et Par Digte af de ældre, som jeg — med Rette eller Urette — ønskede at redde fra den fuldstændige Død. Hermed være dette ubetydelige Bind anbefalet til Publicums Velwillie.

Kjøbenhavn. November 1865.

1015

D i g t e .

Kerxes i Abydos.

Serødet VII, c. 45—46.

Inders og Arabers Flod
Volged mellem Persers Flokke
Om de hvide Marmorblokke,
Hvorpaa Kongeteltet stod,
Glandsen fra Propontis Speil
Glimrede i Horizonten,
Fjernt og nær paa Helleponten
Blinkede de hvide Seil.

Alt hvad Ostens bløde Pragt
Mellem Stort og Herligt fatte,
Babylons og Susas Skatte
Slutted sig til Kerxes Magt.
Trindt fra Hellepontens Strand,
Fra Abydos vide Eletter
Droned det i stille Nætter
Over til det græsse Land.

Xerxes, freidig, ung og skjon,
Herfer over hundred Lande,
Xerxes med den hoie Pande,
Kong Dareios ædle Son,
Xerxes med det dunkle Haar
Sidder ene, mens hans Følge
Lig en broget Purpurbolge
Rundt omkring hans Throne staer.

Og sit Blik han svæve lod
Over disse Skarer tatte,
Thibets Fjeld og Indiens Slette
Sendte til hans Thrones Fod.
Baallet blusser fjernt og nær;
Hovedet støtter han paa Armen,
Mens han lytter glad til Larmen
Af sin Asiaterhær.

Perseren sit Landseskæft
Mod en Sakers Rolle over,
Mens den vilde Skyther prøver
Buestrengens seige Kraft.
Under svinge sig med Lyst
Rundt om Libyens sorte Sanger,
Mens Araberen sin Ganger
Tumler paa den øde Kyst.

Xerxes fra sin Thrones Top
Stuer glad sin Kampesfare,
Og den kneisende Diare
Styder stolt fra Panden op,
Hist paa Thraciens grønne Kyst
Solens sidste Straaler hviler,
Blikket over Sundet iler,
Mægtig foulmer Kongens Bryst.

„Hvo er stærk og rig som jeg
„Guders Jævning vil jeg være,
„Guders Magt og Guders Væge
„Stjæbnens Gunft har skjænket mig;
„Snart mit høie Fyrsteslot
„Reiser sig paa Hellas Kyster,
„Mens den græske Frihed ryster
„For den stærke Østens Drot.

Men i Vest gaaer Solen ned,
Sluktes bag den blanke Bolge.
Xerxes med sit rige Følge
Endnu sad ved Havets Bred.
Mørket faldt paa Hav og Bang,
Leirens vilde Raab forstummer,
Kun den sorte Libher brummer
Paa sin melankolske Sang.

Morket faldt paa Kongens Sind,
Hylled Sjælen i sin Taage,
Fra de dunkle Dienlaage
Trilled Taaren paa hans Kind.
Hvorfor græder Ostens Drot?
Ung og frisk som Vinens Ranke,
Kerxes med den skjælle Tanke —
Hvorfor græder Ostens Drot?

Frem for Thronen dristig gaaer
Artabanos, Kongens Frænde:
„Herre, tør din Slave kjende
„Sorgen, som dit Hjerte naaer?
„Over Dodeliges Flok
„Nys Du steg blandt Guder hoie,
„Nu faldt Taaren fra dit Die
Paa den kolde Marmorblok.

„Artabanos“, Svaret lod,
„Seer Du hine Baal, som sfinne,
„Flagre vilddt for Nattens Binde,
„Synke brat i Mulm og Død?
„Saa er Dodeliges Lod,
„Flagre som et Blus, der flammer,
„Til de vrede Guder rammer
Stovets Son med Dødens Dd.

„Hørte nys Du Mængdens Larm?
„Saa Du mine Kjættes Krands?
„Saa Du hine Sinder dans?
„Stolthed hævede min Varm.
„Tungt da faldt det paa mit Sind
„Førend hundred Aar er rundne,
„Disse Tusinder er svundne
„Som den lette Nattens Vind.“

Stov forlængst er Kongens Ben,
Hine hundred Myriader,
Melder os Historiens Fader,
Faldt for Sparta og Athen.
Hellas boied sent sit Kna,
Men igjennem Gravens Morke
Straaler med fornøjet Styrke
Navne som Thermopyla.

Thermopyla.

Herodot VII c. 208—9.

„Sig, Speider, saa Du Hellenernes Hær?
„Hvor langt mon Leirens Linier sig strækte?
„Saa Du Myriader af slebne Sværd,
„Af Spyd og Landsjer i sluttede Række?
„Spartaner man nævner et Folkeslag,
„Har Du Spartanerne skuet idag?

Egaa talte Xerxes. Til Jorden ned
For Drottens Blik mon Trællen sig boie.
„Som Du befaled, din Slave red
„Langs Fjeldets Side og speidede noie.
„Da fandt jeg en Dal med Busk og Træ,
„Den kaldes i Landet Thermopyla.

„Der saa jeg, Konge, Spartanernes Hær.
„Ei langt dog Leirens Telte sig strækte,
„Ei Myriader af slebne Sværd,
„Ei Spyd og Landsjer i sluttede Række.
„Nær gif jeg, Ingen dog agted derpaa,
„Spartaner var netop de Mænd, jeg saa.

„Dg mærk Dig, Konge, hvis nogen Tid
„Du næred Frygt for Spartanernes Styrke,
„Af Alting tænke de mindst paa Strid,
„Men Fester feire og Guderne dyrke.
„Kamplege saa jeg langs Fjeldets Kant,
„Mens Mange Krandsse i Haarene bandt.“

Kong Xerxes iler. Den næste Dag,
For Nat er veget, for Sol er oppe,
Frem Hæren gaaer under Pidskeslag,
Bidt blinker Staalet paa Bjergenes Toppe.
De kom til Dalen med Bust og Træ,
Spartanerne stod ved Thermopyla.

Spartanerne kæmpe med Krands om Haar,
Bidt lyder Buldret i Hellas Fjælde.
Stenloven viste i tusinde Aar,
Hvor Friheds Sonner for Østens Trælle
Sank kjæmpende om, enhver paa sin Plads,
Den sidste var Kongen, Leonidas.

Natten før Slaget ved Salamis.

Heredit VIII, c. 79—80.

Solen gaaer ned, paa Akropolis Tinder
Hviler en tovende Solstraales Glands,
Mylrende Flokke af Mænd og af Kvinder
Hvirvle sig der i en glodende Dands.
Underlig vildt og med sælsomme Fagter
Opad og ned de ustandseligt bolge,
Solen forgylder de slagrende Dragter —
Det er Kong Xerxes straalende Folge.

Thi over Land, over Floder og Bjerger
Forte sit Folk han til Grækenlands Kyst.
Kjæft har Leonidas loftet sit Bærg,
Sank dog med Staalet igjennem sit Bryst.
„Frem mod Athen! Hvo vil Hellas bestjærme?“
Fremad ustandselig fløi Myriader.
Hør, hvor de bruse! de tallose Sværme,
Ind i de tomme, gjenlydende Gader.

Nu er det Nat; men det lysner i Skyen,
Luerne skinne saa vidt over Land,
Bringe en flammende Hilsen fra Byen
Fjernt til Megina og Salamis' Strand;
Der, hvor de Kjætte, som Friheden værne
Samles bag Træmurens vuggende Planker,
Der, hvor Hellenernes frelsende Stjerne
Sprang af Themistokles' dristige Tanker.

Her er det stille; med svaiende Master
Ligge Triererne Seil imod Seil.
Kjøl vandet bruser fra Baaden, som haster
Skummende over det gyngende Speil.
Thi Eurybiades heised sit Mærke,
Kaldte til Raad om de gryende Planer;
Hurtig Hellenernes Hovdinger stærke
Samles ombord hos den stolte Spartaner.

Aldrig vel skued, o Hellas! din Himmel
Stolttere Skare paa Feltherrens Dæk;
Men, som en Gud over Menneskers Brimmel
Straaler Themistokles herlig og kjæk.
Trygt ham Athenerne følge i Døden,
Kun Aristides hans Lige de nævne.
Men hvor er han? Har han svigtet i Nøden?
Flygted han feigt af det blodige Stævne?

Hist paa Egina han vandrer landsflygtig, ¹⁷⁹
Fædreneftaden har Helten forskudt, ¹⁸⁰
Var han ei tapper? i Raadet ei klogtig? ¹⁸¹
Har „den Retfærdigste“ noget forbrudt? ¹⁸²
Ja, han har fængslet Athenernes Blikke, ¹⁸³
Folket han drog ved Begeistringens Barmte, ¹⁸⁴
Eigemand taalte Themistokles ikke, ¹⁸⁵
Og han blev offret den Mægtiges Harmte. ¹⁸⁶

Raadet er sat; heel alvorlig er Stunden, ¹⁸⁷
Hvor skal man møde de persiske Mand? ¹⁸⁸
Her for Athen? eller Anker fra Grunden ¹⁸⁹
Lette og styre til Landtungen hen? ¹⁹⁰
Hist ved Korinth, hvor den truende Fares ¹⁹¹
Samlede Peloponnefernes Flokke, ¹⁹²
Qvinder og Mand ikke Kræfterne spare, ¹⁹³
Muren de bygge af vældige Blokke. ¹⁹⁴

Rappe som Sværdhug, skarpe som Staalet ¹⁹⁵
Ordene falde i Grækernes Raad. ¹⁹⁶
Dobbelt er Veien, som fører til Maalet, ¹⁹⁷
Maalet dog eet, er en frelsende Daad. ¹⁹⁸
Striden er varm; til Themistokles ¹⁹⁹
Jorigt de Stridendes spørgende Blikke. ²⁰⁰
Kølrigt hans Døe paa Havsladen hviler, ²⁰¹
Larmen omkring sig ændser han ikke. ²⁰²

Tanfefuldstirrer han ud i det Fjerne,
Mønstrer med Blikket det rullende Hav.
Diner han hist vel en frelsende Stjerne?
Eller i Dybet en skjærmende Grav?
Nei, men som formlose Taagepaladser
Dunkelt langt Salamis' Kyster han sruer.
Klarere stiger de gængende Mæsser,
Herligt hans Die, det straalende, luer.

Dys, hvad er det? Over Vandene bruser
Dampede Toner fra Salamis D.
Stille! Et Aareslag Havsladen kruser,
Pilsnar en Baad skyder frem over Sø.
Langs med Trierernes vuggende Stævne
Dyst og forsigtig for Aarerne glides.
Undrende hører Themistokles navne
Sagte sit Navn og seer — Aristides.

Hil Dig, Du Herlige! Ewig skal skinne
Prægtigt paa Grækenlands Himmel dit Navn.
Broderlig Haanden Du rakte din Hjende,
Glemte Dig selv for dit Fodelands Gavn.
Dunkelt i Matten af Heltene hoie
Omridset sig imod Baggrunden malte,
Mens Aristides sit rolige Die
Stolt paa Themistokles sæster og talte:

„Os monne evige Guder bestjære
„Altid at kæmpe i Daad og i Ord.
„Eikrest dog skænker udodelig Ære
„Kampen for Frihed og Fædrenejord.
„Den, som vil varmest med Klogt og med Styrke
„Tjene sit Fædreland, han er den bedste,
„Derfor jeg kommer i Mulm og i Morke
„Dig som Athenernes Hovding at gjæste.

„Thi Du maa vide, den persiske Flaade
„Hisset bag Salamis Sundet har luft.
„Tusinde Seilere, Skibe og Vaade,
„Styre alt ind i den spærrede Bugt.
„Seer Du histude den graanende Stribe?
„Dunkelt den sig over Havet udbreder.
„Det er Kong Keryes tallose Skibe,
„Beien herfra er nu lukket for Eder.

„Vigtig og godt er det Bud, Du os melder“
Svarer Themistokles, „Net har Du seet;
„Ikke dog er det mig nyt, Du fortæller,
„Selv har jeg virket, at saa det er skeet.
„Førerne vakked; jeg Budskab da sendte
„Kongen om Grækernes stridende Leire,
„Raadet ham ikke med Angreb at vente —
„Nu har jeg tvunget mit Folk til at seire.“

Nu stiger Maanen med Lynglands i Følge;
Pilsnart en Baad skyder bort over So.
Tydelig tegner sig alt over Bolge
Tallose Snekker langs Salamis' D.
Havbugten lukkes af Skibenes Belte,
Snart høres Persernes Larmen og Raaben,
Høit flammer Modet hos Grækernes Helte.
Herlige Frihedens Kæmper, til Baaben!

Bolgerne glide, og Snekkerne vugges
Endnu, hvor Grækerne kjæmped og vandt.
Lundene grønnes, og Blomsterne plukkes
Der, hvor dem Kvinderne Krandseene bandt.
Salamis svømmer paa Bolgen den blanke,
Kjæft seer Akropolis ud over Havet.
Kæmper for Frihedens hellige Tanke!
Aldrig jert Minde skal vorde begravet.

Fædreland, deilig med Søer og Lunde
Ligger Du, kastet i Bolgernes Favn.
Fjernt over Hav, over gængende Sunde
Bar dine seirende Snekker dit Navn.
Men om dit Bryst har en lurende Fjende
Baandene slynget med Magt og med Ræuber,
Sluttet som Hellas i Bugten Dig inde,
Naar vil Du bryde de strammende Læuber?

Naar en Themistokles villiefast lægger
Op imod Vinden det knagende Roer,
Naar Aristides sin Dodsffjende rækker
Haanden til Kampen for Fædrenejord.
Da skal Du dræbe den knagende Slange,
Frit skal Du have dit Hoved med Vre;
Da skal Du leve i Digterens Sange,
Evoigt som Hellas dit Minde skal være.

Danmark.

Deilige Land! Vort Fædrehjem!
Kryftet Du blev af Volgens Arme
Da Du i Tidernes Morgen frem
Steg af Havet til Sollysets Varme.

Fostret af Havet,
Rigt af din Moder prud begavet,
Blev Du en Drot i Vikingsfærd,
Vældig klang da Normannernes Sværd
Dybt i Fjendernes Hjerte begravet.

Deilige Land! Din Moders Tro
Gav Dig i Arv sin Skjønheds Mærke.
Bakke og Dal til en Volgebro
Hun jo bygged for Mændene stærke.

Kjærligt din Bugge
Kædte hun blødt med Blomster smukke,
Dækked Dig luunt med Bogens Pragt,
I dens Top holde Fuglene Vagt,
Synge lystige Viser og kække.

Deilige Land! Dit Moderhav
Præged sit Tegn i Folkets Tanke.
Mildhed i Sindet med Kraft det gav
Til at værges med Sværdene blanke.

Fjenderne sværmed
Tæt om din Ekjonheds Glands og nærmed
Hænderne frakt din Velod god,
Da sprang tusinde Kilder med Blod
Over Engen, som Sommerne skjærmed.

Blodstraaler sprang i Tusindtal,
Sommerne faldt uden Suk, uden Klage,
Men i den øde plyndrede Hal
Sad den sorgende Moder tilbage.

Hav Dig af Støvet!
Atter vil Sol kaste Guld over Lovet.
Os af din Kummers luttrende Daab
Brændende Tro og et sværmende Haab
Om at vinde, hvad Voldsmand har rovet.

Tre Mænd.

Da Danmark Moder i Taarer sad,
Tre stærke Sønner gif frem paa Nød.
Da Danmark haardest var stedt i Rvide,
Tre Navne sloi over Verden vide.

Den Ene trodsed hver Svig og Bøld,
Den Anden knuste hver Fjendes Skjold.
Den Tredie værged med Klogt i Tanke,
Men Alle foinged de Glavind blanke.

Hr. Olaf Ny var en Kæmpe bold,
Han stod med Vre paa Thyras Bøld.
Han faldt, der Striden mon haardest stande,
Med Seirens Krands om sin knuste Bænde.

Hr. Schleppegrell forte Sværd og Stang,
De Fjender faldt, hvor hans Glavind klang.
„Kun ligefrem“ var hans Raab i Nøden;
Hans Mænd de fulgte ham tro til Døden.

Hr. Lasoe var sig en Taufedrot,
Hans Mod var hoit og hans Haab var godt;
Hans Tro var brændende, stærk hans Villie,
Han sank med Seir paa en blodig Tillie.

Dg Doden ramte dem alle tre,
Men Danmark frelstes for Spot og Spee.
Dg Danmarks Born deres Lov skal sjunge
Til Trost og Styrke i Tider tunge.

O Fødeland, nu er din Rvide stor,
Thi Heltene hvile i sorten Jord.
Men alle smaa Fugle syngte i Skoven,
Engang vil atter det lysne fraoven.

Constantin Canaris.

Hvor engang Phidias' Mejsel klang,
Saa levende Guder af Stenen sprang,
Hvor Sophocles stirred i Gunders Die
Og malte Heroernes Strid og Moie;
Hvor engang Pericles' mægtige Syn
Slog ned i Athenernes Hjerter som Lyn,
Hvor Socrates skabte ved Tankens Smilde
For kommende Slægter en Visdomskilde;
Hvor Tapperhed var med Fodselen givet,
Hvor Friheden hævede Menneskelivet,
Hvor Tankens Storhed paa Lustens Bolge,
Bar lagt og kom med Skjonhed i Folge,
Hvor Stoven leved og Mark kunde tale,
Hvor Guder boede paa Bjerg og i Dale,
Hvor Floiten klang paa græsrigge Sleiter,
Drangen dufted i kjolige Nætter —
Der var nu stille; Aarhundreders Nat
Hoilede tungt paa den græsse Jord;
Tyrfens Hest havde knusende sat
Hoven paa Oldtidens sunkne Spor.

Men Frøet lever i Jorden gjemt,
Thi aldrig forgaaer den Eviges Bænk,
Frem stiger paany, hvad længe var glemt,
Af Jorden skyder sig Planten stærk.
Det græske Folk er vaagnet igjen,
Kamptraabet hoit mod Himlen sig løfter,
Og Tyrken flygter for vrede Mænd
Fra Enlis Bjerge og Mainas Kloster.

Bed Chios ligger en Flaade for Anker,
Halvmaanen vaier fra Gaffel og Stang,
Donningen vugger de vældige Planker,
Nynner en varslende Dødningsesang.
Blod er i Volgen, og Blod er i Luften,
Døden har bjerget en Host, som var rig,
Døre paa Chios Orangeduften
Kvæles af tyve Tusinde Lig.

Folket har rystet den Vænke, som strammed,
Baandene sprængt, reist Frihedens Mærke,
Frygtelig Sultanens Hævn dem rammed,
Tungt faldt Slagene grumme og stærke.
Smilende laa Du paa gængende Sø
Deilige Chios! da landede Tyrken,
Sværdene rased, den blomstrende D
Var inden Aften — en Grav og en Døken.

Bed Ipsara ligger en Flaade for Anker,
Grækernes Hovdinge er der ombord;
Tause Mænd i alvorlige Tanker
Flokkes at lytte til Førerens Ord.
Mænd, der trodsede tusinde Gange
Stormenes Hvin og Kampenes Farer,
Mænd, der med Tro og jublende Sange
Styrtes sig tit mod Tyrkernes Skarer.
Da kom Flygtninge did over Havet,
Meldte: „Det herlige Chios er øde,
„Heltenes Blomst har Volgen begravet,
„Kvinder og Mænd og Børn ere døde.“

Dg et forfærdet Fortvivlelsens Skrig
Steg fra Fregattens gyngende Tillie,
Hævn for de tyve Tusinde Lig!
Frygtelig Hævn! det er Grækernes Villie.
Om Admiralen Hovdingesfaren
Flokkes at høre den Mægtiges Tanker;
Aldrig før har han vaklet i Faren,
Aldrig soigted Jernvilliens Anker.
Rædsel dag lammer den Stærkestes Mænd,
Harmen Beslutningens Styrke forvirrer;
Raadvild Miaulis har knyttet sin Haand,
Bildt over Volgen mod Chios han stirrer.

Men hvo, som føler den Gnist, som sprang
Paa Herrens mægtige Bud engang
Af Almagts Væld i Menneffets Hjerte,
Ham boier ei jordist Mod eller Smerte.
I Folkenes Liv har Herren lagt
Den samme Strøm af sin Guddomselv,
Og aldrig knustes af Overmagt
Det Folk, der ikke opgav sig selv.

Da trængte gennem den Skare stor
En simpel Somand; mod Sæd og Skit
Frem for Admiralen han dristig gif
Og talte hjække besindige Ord:

„Har Tyrken os slaget med ulige Kræfter,
„Mod Ehios ovet en skrækkelig Daad,
„Bed Gud, vor Hævn skal blive derefter,
„I fald Du idag vil følge mit Raad.
„Lynslagne af Gru os Tyrkerne mene,
„Sorgløse feire de Seiersfesten,
„To Branderfibe jeg fordrer allene,
„Mit Navn er Canaris, jeg svarer for Resten.“

Minaulis stirred med Undren paa
Den dristige Gut med det brede Bryst,
Han skued det Dyb, der i Diet laa,
Han horte Malmen i Svendens Klost.

Han oinede Haab, han oinede Tro
Dg Villiens Kraft i den mandige Ro,
Han skuede Helten fuldfærdig i Landen,
Stod op fra sit Sæde og rakte ham Haanden.
„Tag Skibene“, lod Admiralens Bud,
„Vi stole paa Dig og dit Mod, næst Gud.“

Da steg et Raab fra Fregattens Dæk,
Et hoit, et svolmende Jubelraab,
I Alles Bryst var der født et Haab,
Der hævede Tanken dristig og kjæk.
Dg hver, som Rødsjelen nys mon lamme,
Har atter fundet sin Frelses Lods,
Dg han, som tændte den slukte Flamme,
Det var kun en simpel græsk Matros.

Nu Haand paa Bærket blev lagt paaastand
Dg hurtig klares de tjærede Baade.
Med to smaa Skuder og tredive Mand
Canaris drog mod den tyrkiske Flaade.

Dg Seilerne sloi for Vindene væt
Som Handelsffuder med Kjobmandslast,
Canaris stod paa det hvide Dæk
Med Tanken klar og med Diet fast.

Ægæerhavets de rullende Bover
Ham trofast bar paa det brede Bryst;
Solen gik ned bag Moreas Kyst,
Og Matten bredte sin Kappe derover.

Ti Tusinde Lampers Gyldensfjær
Paa Tyrkens Flaade gjor Nat til Dag,
Og kaster sit Guld paa Master og Ræer
Og paa de tunge veiende Flag.

De vældige Skibes vuggende Række
Speiler sin Pragt i Bolgerne blanke,
Straalende Blus og Lamper de strække
Hoit imod Himlen paa Stangerne slanke.
Et Purpurtelt af blændende Rødt
Er reist paa den mægtigste Seilers Skandje,
Der hviler Kapudan Pascha blødt
Og seer paa de mauriske Skjonheders Dandje.
Ombølget af Pibens vellugtende Rønde
Han kjender ei jordist Trængsel og Vaande,
I Tryghed og Fred har sig Tyrken begravet —
Da gled der en Skygge henover Havet.

To Handelsffuder med Kjobmandslast
Har lagt sig tæt under Skibets Speil.
Den Skipper tog ind det hvide Seil
Og gjorde sin Skude forsvartlig fast.

Men Skipper og Svende sprang strax fra Bord
I Baaden, som fulgte i Skudens Spor;
Den svandt i Matten; blandt Tyrkernes Skibe
Der stod kun en lang og lysende Stribe,
Hvor Graerne Naverne brugte med Kræfter,
Og tankeløst stirrede Tyrken derefter.

Men Branderen blev, hvor den var lagt,
Vel surret til Linieskibets Krop.
Nu løsfede den sin farlige Fragt,
En kvælende Røg steg fra Rummet op.
Men Røgen blev til en flammende Bue,
Hvirvlende frem overalt den tranger,
Slikker de tjærede Tong og Stænger
Høit imod Himlens straalende Bue.
Ti Tusinde Lamper Gyldenglands
Er blegnet brat i det stærke Skin,
Thi Branden bæres af Mattens Bind
Fra Skib til Skib i en hvirvlende Dands.
Og Flammerne knitted og Branden steg,
Rødt glødede Havet i Midnatsstunden;
Forsærdet Tyrken paa Allah skreg
Og brølte og udskjældte Christenhunden.

De mauriske Pigers Dands er forbi,
Haremets Blomst er af Nædsel knækket;
Kapudan Pascha i dumt Kaseri
Skummer af Brede og stamper i Dækket.
Glemmende sidste Spor af Fornuften
Truer med Død, da hans egen det gjaldt.
Stangerne rasled og Masterne faldt,
Eaa fløi Linieslibet i Luften.

Bildt Luerne raste, og Dødens Host
Som hist paa Chios var skrækkelig rig,
Thi mange Tusind forbrændte Lig
Blev ffyllet iland paa den ode Kyst.
Det Sværd som i Kvinders og Bornenes Blod
Paa Chios med Gru sit Spor havde ffrevet,
I Herrens Haand var en Fakkell blevet,
Der atter tændte det slukte Mod.
Thi snart har Frihedens Kæmper mærket,
Ei den, der svinger det største Sværd,
Men den, der sætter sit Liv paa Værket,
Den modige Mand, ham er Frelsen nær.

Vide foer over Landene hen
Nyttet om Kampe i Maringer lange,
Kampe, hvor Grækerne, faa mod mange,
Fældte forfode de tyrkiske Mænd.

Videst farer dog Heltenes Rygte,
Deres, som aldrig trættes og frngte,
Deres, som slæbe med Villien stærk
Eten paa Eten til Befrielsens Værk.
Sent kom Frihedens Skib i Havn,
Men man horte, hvor Brændingen bruste,
Dyrerne hug, og Sværdene juste,
Atter og atter Canaris' Navn.

Markos Bozzaris.*)

Den Helt, der fører et flammende Sværd,
Hvem Kvinderne hylde, og Mændene frygte;
Der kommer med Seir fra blodige Færd,
Med Fanger, med Bytte og straalende Rygte.
Den Helt, som Seirens lokkende Lon
Bed Klogt eller Kraft har naaet at vinde;
Som favner i Borgens en Dronning ffjon,
Og throner paa Lyffkens høieste Tinde;
Hans Navn gaaer stolt over Bjerge og Sunde,
Gjennem dyben Dal, over salten So;
Han lever i Sagas tusinde Munde,
Men lidet loffer han Sangens Mo.

Men den, hvis Tro som en rivende Flo
Ham drager mod Maalet, han stiler efter,
Og uden Haab om at naa det selv
Han offerer det Sjælens inderste Kræfter.

*) I den første Del af dette Digt sigtes til Tyrkernes første mislykkede Angreb paa Missolonghi i November 1822. Bozzaris faldt i Slaget ved Karpinitzi den 18de August 1823.

Den Helt, der er kun sin Moders Son,
Hvis Minde, hvis Navn, hvis Frihed han
arer;

Den Helt, som Seirens lokkende Løn
Aldrig faaer seet, og aldrig begjærer;
Ham Sangene vide om Landene følge,
Gjennem dyben Dal, over salten Sø,
Over Fjeld, saa vide, som Toner bølge;
Hans Navn og Ære skal aldrig dø.

I.

Dag var endt og Solen slukt,
Men fra Missolunghis Tinder
Toned' Sang af Mænd og Kvinder
Bide mod Lepantos Bugt.
Janitscharers vilde Hær
Stormed' frem i Skarer tætte,
Men de sank til Døden trætte
For Bozzaris' tunge Sværd.

Derfor i den lune Nat
Sangen lod fra Grakers Brimmel;
Thi fra Missolunghis Himmel
Sorgens Sky var vegen brat.

Kvinder, Mænd i broget Krands
Glædesblus og Fakler svinger,
Naabet stiger, Luften klinger
Overalt af Sang og Dands.

Hvor er han, som Seiren vandt?
Han der lofted' Grafers Marke?
Han, hvis Villies Lyn de stærke
Seiren til hans Faue bandt?
Han, den græske Friheds Skjold?
Han, den tappreste, den bedste?
Han, der hjorte Seirens Heste
Hist paa Missolunghis Bold?

Er han der, hvor Floiters Klang
Lyder fra de tatte Klynger?
Der, hvor skjonne Kvinder synger
Heltens Pris og Seierssang?
Nei, han veg fra Mængdens Larm
Til sit Telt, da endt var Kampen;
Ene sidder han ved Lampen
Med sit Hoved paa sin Arm.

Selten, hvis Fortroftning stærk
Leved, naar de Andres bristed,
Han, som aldrig Troen misted,
Paa det store Frelsens Bænk.
Ene han i Teltet nu
Med det ædle Hoved boiet,
Taaren brændende i Diet,
Sidder med en sorgfuld Hu.

Hvor er nu det lyse Blik,
Som hans Mænd saa tit opslammed,
Som hans Fjenders Glavind lammed,
Hvor han frem i Kamper gif?
Hvor er nu det stolte Mod?
Tankens Lyn, de aldrig trakte,
Som paa Misfolunghis Slette
Lanted' Seiren til hans Fod?

Dengang Janitscharen veg,
Flygted over Bjerg og Sunde;
Da hans Pris fra tusind Munde
Hoit i Sang mod Himlen steg;

Da fra Tyrkens tagne Seir
Guld og Silke, Fanger bragtes,
For hans Fod Standarder lagdes
Som et Vidne om hans Seir:

Da kom Tiivolsens falske Mand,
Bød ham til sit Død at lytte,
Hvidsfed: „Markos, til hvad Nytte
„Holder Seiren Du i Haand?
„Du for Tyrken nogle faa
„Af hans Tusinder kan fælde,
„Men tilsidst for Fjendens Balde
„Du i Støvet spuke maa.

„Troer Du, Tyrkens Magt er brudt?
„Naar Du, knust i Sultans Arme,
„Bliver offret for hans Harmes,
„Da er det for sent fortrudt.
„Loft Dit Hoved, see Dig om!
„Lydt vort Raab Europa horte,
„Alle dybt vor Sammen rørte,
„Men til Hjælp os Ingen kom.

„Hvorfor vælde Blodets Strom?
„Hvorfor flyde Dodens Pile
„Uden Ophor, uden Hvile?
„Til hvad Nytte — for en Drom?“
— Saa lod Tivolens Klagesang;
Kystet var hans Tillids Anker;
Men af sine mørke Tanker
Baktes han ved Harpeklang.

Hist, hvor Bjergenes Eider
Dæktes af Lovet smukt,
Langsomt Bolgerne glider
Ind imod Zeituns Bugt.
Nyner i Ratten stille
Fremfarne Tidens Kvad;
Sangens evige Kilde
Risler fra Bust og Blad.

Der Leonidas mødte
Engang Persernes Hær.
Alle Spartanerne blodte,
Lommen var Døden værd.

Endnu lyder i Landet
Sang om Thermopylae,
Heltens Blod har vandet
Friheds hellige Træ.

Hisset fra Plotaparis
Tyrfestarene foer;
Forrest Markos Bozzaris
Bærged den græffe Jord.
Hoit paa Bjergenes Tinder,
Dybt i Dalenes Skjod,
Grade nu Tyrkens Kvinder
Over de Slagnes Død.

Engang rammer den Starke
Døden paa Kampens Bei.
Markos! Frihedens Merke
Blegner i Døden ei.
Hoit over lysen Stjerne
Bygges Dit Navn en Plads,
Straaler til Tider fjerne
Klart som Leonidas.

Fra hans Læber boiged brat
Tankens Dyb i Ordets Stromme.
Hjertets rene, ædle Tromme
Kobes for den taufe Nat:
„Prisfet være Seirens Gud!
„Du, hvem nys jeg Ryggen vendte,
„Du, som til Din Tjener sendte
„Nu Dit naaderige Bud.

„Hvo har sagt, at jeg skal see
„Frugten af min Kamp, min Moie?
„Jeg skal saa, skal Agren ploie,
„Andre høste den maaskee.
„Spurgte Du, Leonidas,
„Til hvad Nytte? da Du dækked
„Med Dit Bryst, som Intet skrækked,
„Gint udødelige Pas?

„Til hvad Nytte har Du lagt
„Modersmaal paa Folkets Tunge?
„Andetsteds de Toner sjunge
„Med en mere klangfuld Dragt.

„Til hvad Nytte, Fædrejord,
„Fængsler Du vor bedste Tanke?
„Kornets Frugt og Vinens Ranke
„Bøye andetsteds, jeg troer.

„Til hvad Nytte vil min Hu
„Moder, til Dit Bryst Du binde?
„Verden eier mangan Kvinde
„Mere ung og sjon end Du.
„Moder! Du var stedt i Nød,
„Fædrelandet Tyrkens Bytte,
„Dg jeg spurgte: „Til hvad Nytte?“
„Mens Dit Blod i Strømme flød.

„Priset være Kampens Gud!
„Som har skabt mit Mod, min Styrke;
„Du har spredet Iviolens Mørke
„Bed Dit naaderige Bud.
„Lad, Leonidas, det Træ,
„Som Dit Hjerteblood har vandet,
„Gjemme Spiren til et andet
„Straalende Thermophylæ!

II.

Hvor det vælger, hvor det bruser
Med ad Bjergets brune Bryst!
Hvor det stormer, hvor det suser
Som en Uveirsnat i Høst!
Hvor de kommer, hvor de svinder!
Seierssang og Allahraab!

Alt, hvor finder
Grækenland Du nu Dit Haab?

Hvor det lyser, hvor det flammer!
Luen hvirvler høit i Sky.
Hvilken Flugt, og hvilken Jammer
Bide over Land og By!
Hift fra Pindus' hoiے Tinder
Stirrer Gribben efter Blod.

Børn og Kvinder
Myrded' de med roligt Mod.

Fra Thessalien over Bjerget
Tyrken drog og knuste Alt.
Jungen Græker løstede Bærgen;
Maanen steg og Korset faldt.

Gjennem Kalidromes Kloster
Styrtes Tyrkerhæren brat,
Gribben løfter
Glædesfrig i tause Nat.

Men da Nøden var stor, da var Frelsen nær;
En Flamme blev tændt i Grækernes Hjerter.
Den Flamme den sprang af Bozzaris' Sværd,
Den ramte Tyrken med Rvide og Smerte.
Hil være Leonidas! Aldrig uddøer
Dit Minde i Hellas, Spartanernes Fyrste!
Hil være Bozzaris, Du ædleste, største!
Dig priser i Sange de græske Moer.

Bozzaris han staaer i det hvide Telt
Med Tankens Dyb i sit rolige Die.
Mens rundt om den unge, myndige Helt
Sig flokke de græske Høvdinger hoie.
Bozzaris uddeler Befaling og Bud,
Og Mændene ile for Hvervet at røgte;
Thi Hvo vilde tvivle, og Hvo vilde frygte,
Eva ofte han førte til Kampen dem ud?

„Du følge nu brat, Karaiskos, den Sti
„Langs Bjergenes Side, jeg skildred Dig noie;
„I Stilhed drager Du Tyrken forbi
„Og naaer Kalidromes skovklædte Hoie.
„Ad ukjendte Vei, over Fjeld, gennem Krat
„Din Skare i Ryggen paa Fjenden Du føre;
„Men faaer Du til Ratten mit Horn at høre,
„Da bryde Du frem! Farvel og God Nat!“

Bort drog Karaiskos. I Mulm og Nat
Enehundrede Kæmper Foreren fulgte.
Og Bjerget blev naaet, og Skoven besat,
Og snart i sit Skjød den Grækerne dulgte.
Men da Ratten blev lys, og Fuldmaanen stod
Paa Himlen høit over Poppel og Pinie,
Da snoede en anden følgende Linie
Sig stille og tyst om Fjeldenes Fod.

Den forte Bozzaris. Ei Sange der lod,
Ei Ord blev talt i Mændenes Række.
I Tausshed de gif gennem Dalens Skjød,
Over Fjeld, gennem Krat, gennem soulmende Bække.

Da naaede de Sletten, hvor fjernt og nær
Sig bredte de tusind tyrkiske Telte;
Da gjorded til Kamp sig de græske Helte —
Trehundred mod fjorten Tusinde Sværd.

I Tyrkernes Leir den dybeste Fred
Var fulgt paa Dagens urolige Bildhed.
Kun enkelte Poster gif op og ned
Halv dnyset i Søvn af den natlige Stilhed.
Ei Fakkell der brændte, ei Baal var tændt.
Hvo tænkte paa Frygt? Hvo anede Fare?
Forjaget, forfulgt var Grækernes Skare,
Nu Hellas var tvunget og Kampen endt.

Da lød der et høit og skjærende Skrig,
Og Alt blev stille. Skildvagterne lyste.
De fandt i Leiren et blødende Lig,
Men Døden til Tausshed har tvunget sit Bytte.
De flokkes og spørge — da glimted det her,
Da knalded det hist midt i Leirens Hjerter,
Da lød der et Raab af Angest og Smerte;
Da ligned trehundrede slebne Sværd.

Dg Tyrkerne styrte af Teltene ud
Dg speide ved Maanens usikre Flamme.
Hist klirrede Sværd, her knaldede Skud,
Dg Kuglerne hvisle, og Dolkene ramme.
Dg Mustafa Pascha paa Silke blaa
Saa sødelig dromte om Vren og Seiren,
Da lød der et Raab: „Der er Oprør i Leiren!
„I Kamp mod hverandre Tyrkerne staa.“

Dg Tyrken gav Ild, og Kuglerne foer
Til Hoire og Venstre, paa Ven og paa Fjende.
Dg frygtelig rødmede Kampens Spor;
De raabte, de raste og kjæmped iblinde.
En Flamme slog op fra et brændende Telt,
For Mange det sidste jordiske Skue,
Thi Tyrken har kjendt ved den klare Lue
I Fjenden Bozzaris, den græske Helt.

Hoit gjenlød hans Navn i Strig og i Raab;
Det samlede Tyrkernes splittede Kræfter;
Dg Grækernes lille kjæpende Hob
Blev Maalet, som Alle sigtede efter.

Da fattede Bozzaris sit Horn for Mund,
I Ratten sfingrede Tonerne klare,
Fra Skoven hørtet et Horn at svare —
Da segned Bozzaris med Smil paa Mund.

End Grækerne kjæmpe, og Skridt for Skridt
De vige, men standses af Fjendernes Række.
Paa Sletten Raabet lod milevidt,
Dg Blodet isned i Hjerterne kjække.
End Grækerne kjæmpe; i Røg og Damp
Dyrt sælge de Fjenden Livet og Seiren —
Da lod fra den modsatte Kant af Leiren
Et rasende Skrig og et Raab til Kamp.

Det var Karaissos. I Tyrkernes Ryg
Han styrtede frem med sin trofaste Skare.
Alt Leiren brændte, og Røgskynen tyk
Sig bredte og skjulte, hvor svage de vare.
Men Radsel slog ned i den tyrkiske Hær,
Den lammede Armen og slovede Bjerget;
Alt Tusinder flugte mod Skoven og Bjerget,
Dg frygtelig raste det græske Sværd.

Bozzaris laa med et blodigt Bryst,
Ud strømmede Blodet og Livet og Varmen,
Da horte han Seirens jublende Røst,
Og reiste sig langsomt stottet paa Armen.
Da skued han Tyrkernes Flugt og Nød,
Og sank saa i Døden med brustent Døie.
Da Grækerne fandt hans Skikkelse hoie,
Var Livet sluffet og Helten død.

Men Navnet lever i Sagn og Sang;
Ei skjønnere gjemmes i Oldtidens Skrifter.
Dit Navn har kaldt med sin stærke Klang
Tit Grækenlands Sonner til Daad og Bedrifter.
Var Du kun et Skud, der voxede vildt,
Der spildte sin Kraft og ødsled med Modet?
Nei, Haabet og Troen, og Livet og Blodet
For Fædrelandet var aldrig spildt!

Kongevalget.

Kong Evend han kalder paa sine Mænd:

„I træde tæt til mit Leie hen

„Dg lytter.

„Mig Herren kalder til Dom og Bod,

„Min Kraft er brudt, ei Haand eller Fod

„Jeg flytter.

„Dg naar mit Stov er til Hvile bragt,

„Til Knud min Krone og Kongedragt

„I bringe.

„Han øved saa mangt et Manddomsværk,

„Hans Sværd er godt, og hans Køst er stærk

„Paa Thinge.

„Skjønt Harald tæller de fleste Nar,

„En Kongesnekke han slet forstaaer

„At værge.

„Thi lover at vælge til Drot min Knud.“

Med Graad paa Kind de høre hans Bud

Dg sværge.

I Danmarks Rige var Sorg og Nød
Den Tid det spurgtes, Kong Svend var død,
Den bolde.

Fra alle Egne de danske Mænd
Til Thinge stævned med Sværd ved Lænd
Og Skjolde.

De Kæmper melde med Klage stor
Om Kongens Død og hans sidste Ord
I Live.

„Paa Kongestenen nu Knud er sat,
„Med Vaabengny Eders Minde brat
„I give!“

Men Asbjørn Jarl blandt Bønders Hær
Gik frem paa Thinge med Skjold og Sværd
Bed Belte.

En Herre myndig som stærk og klog,
Svend Ulffsons Frænde og Haralds Maag;
Han meldte:

„I Danmark aldrig var Sæd og Skif,
„At yngre Broder for ældre gif,
„Og ringe
„Mig synes er sliq Forandring værd,
„Thi kaares Harald af Bønders Hær
„Paa Thinge.“

Da gif paa Thinget en Bonde frem,
Med klogtge Ord, med Fynd og med Klem
Han talte.

En Konges Gjerning, hans Pligt, hans Kald,
Hvad Kongen kan, og hvad Kongen skal,
Han malte.

„En Konge skal have et modigt Bryst;
„Med Armen stærk og med Diet lyst
„Han stande

„Med Haand paa Skudens knagende Kor,
„Naar Voldsmand stavne fra Syd eller Nord
„Mod Lande.

„En Konge skal have Snilde og Klogt;
„Det baader lidet, han er forsogt
„Bed Hove.

„I Kampen vinder den modige Mand,
„I Freden bygger en Drot sit Land
„Med Love.

„Beltalende Ord paa Læben lagt
„Er Kongens Bælde og Thronens Bagt
„Paa Thinge.

„Ublid og streng mod de Stores Bold
„Han værne med Retfærds skinnende Skjold
„De Kinge.

„En Konge som flammende Lyn i Strid,

„I Fred sagtmodig, venlig og blid

„Maa være.

„Sin Skat han samler bag Bondens Plov,

„At give til Bonden er Kongens Lov

„Og Vre.

„En Konges Ry flyver Verden om,

„Men kongeligt lønne han Skjaldene, som

„Ham hædre.

„Han varmes ved Toners bølgende Fald,

„Og er han selv en forfaren Skjald,

„Desbedre.

„En Styrismand med et kyndigt Blik

„Er mere værd end al Fortids Skif

„Og Sæder.

„Det vidste Svend, den forstandige Drot,

„Han domte rigtigt, han raadede godt

„Med Hæder.

„I kjende jo Knud og hans Helteskærd,

„Hans Billed jeg frem for Eder her

„Har baaret.“

De Bønder kjendte det Billede godt,

Med Slag paa Skjoldene Knud til Drot

De kaared,

Men Varlen iler til Haralds Telt:
„Stat Kongesjon op! Som Mand og som Helt
„Du værge
„Den Odelsgrund saa herlig og rig,
„Dig Fødselen skjænte, men Knud med Svig
„Bil hærge.“

Dg Svig blev øvet og Raad blev lagt,
Som Knud fra Thronen og kongelig Magt
Nedstodte.

Da Dagen steg af Havet igjen,
Et Thing blev sat, hvor Haralds Mand
Kun mødte.

Men Knud han sidder paa Skibets Dæk,
En heftig Kamp i de blege Træk
Sig maler.

De Kamper træde med Harmen stor
For Kongesonnen, og stærke Ord
De taler.

„Bed Svig er Harald paa Thronen sat,
„Al Danmarks Mænd Du kalde nu brat
„Til Vaaben.
„Hvis Du vil fremmest med Sværdet gaa,
„Til Danmarks Throne vil Veien staa
„Dig aaben.“

I Timer sidder han taus og bleg,
Til Solen daled og Maanen steg
    Af Havet.

Da Natten sanked sig sort og tykt,
Var Fjenden, der hused i Heltens Bryst,
    Begravet.

Da reiste Knud sig mandig og hoi,
Dg vide de Ord over Danmark sloi,
    Han meldte.

Hans Blik var lyst, og hans Rost var mild,
Men undrende stod og lytted dertil
    Hans Helte.

„En Konge skal stande ved Skudens Kor,
„Naar Langskib stævner fra Syd eller Nord
    „Med Fjenden.

„Men vildeste Kamp og haardeste Dyst
„Han lære at kjæmpe i eget Bryst
    „Forinden.

„I Kampen vinder den modige Mand,
„Med Love bygger en Drot sit Land
    „I Freden.

„Men aldrig det Land med Lov blev bygt,
„Hvor Broderblodet strømmede tykt
    „Paa Heden.

„En Konge han eier ei Ager og Skov;
„Hans Skat den samles bag Bondens Plov

„Med Nøie.

„Til Folkets Tarv han eier sin Magt,

„Han selv er Intet, det tage iagt

„Han nøie.

„Thi, hvis jeg hvæssede Brodres Sværd,

„Da var jeg ikke den Krone værd,

„I byde.

„Min Broder I tjene med Villie god,

„For min Skyld aldrig en Draabe Blod

„Tør flyde.“

Saa heised han Seilet i hoiem Naa,

Dg lod for Vinden fra Danmark staa

Med Væ.

I Østerleden i Vendernes Bo,

Han præked med Sværdet den christne Tro

Dg Være.

Invaliden.

Paa Krykken støttet maa han langsomt sride,
Det ene Been har Tydsfen ham berovet;
Og Folk de ryste Hovedet bedrøvet:
„Den Stakkel! af, hvad han har maattet lide!

„Ja Gud skee Lov! Min Peter slap itide,
„At jeg fik stillet for ham ufortøvet,
„Skjont over tusind Daler gif i Løbet,
„At ja, det Stød vil længe til mig svide.“

O gid Din Peter laa af Jorden dækket!
At Dalerne var sloiten allesammen!
Naar et Basunstød saa os havde vækket,
Saa Vren blev os kjærere end Skammen.
At All vi omkring paa Krykker listed,
Naar vi kun Liv og Lemmer havde mistet.

Soubise.

Fra Rosbach han kom paa arabiske Fuxer,
Ham skinnede Guld paa Kjole og Buxer.
Med Ordner paa Brystet, paa Ryggen og Maven,
I Haanden han svingede Marschalstaven.

I Døren stod Kongen med Hatten i Haanden,
Dg Dronningen smilte saa venlig i Aanden,
Dg Herrerne bukked og Damerne neied
Vel dobbelt saa dybt, som de før havde pleiet.

Tillands og tilvands de Commandoen gav ham,
Dg stolte de var, ja hovmodige af han.
See nu var der slet ingen Fare paafør'e,
Naar han commanderte de pyntede Hære.

Dg saa var de alle fornøied' og glade,
De exercerte og holdt Parade.
Soubise fik Lønnen, Soubise fik Æren,
Fordi han ved Rosbach „reddede Hæren“.

Men det ligger hundrede Aar tilbage,
Det var i de gamle, de gode Dage;
Men dæmp Din Længsel og stands Din Klage,
De Tider kan atter Begyndelse tage.

Patronillen.

Mutter! kom hid med Din grumfede Kop,
Kaffen skal styrke os Kraften og Modet;
Nu skal vi ud at hufere ved Krop,
Ratten er kold, der maa Barme i Blodet.
Nap Jer nu Karle, læg Kortene hen!
Fatter Geværet og spænd jer Tornyster,
Om et Par Timer vi er her igjen,
Saa kan I doble, saameget I lyster.

Hornblæser! Du med de stumpe de Been,
Du skal gaa med paa de natlige Togter.
Kryb kun af Halmen, vær ikke for seen,
Nu skal Du være vor Hund og Bevogter.
Emutte bag Gjerder og speide i Skjul,
Tjene en Mark, hvis Du snildelig teer Dig;
Men, Du forstaaer mig, Du lystige Fugl,
Stydes paa Pelsen, hvis Lydsferne seer Dig.

Saa, Kammerater! Beværet i Arm!
Lykkelig Bagt for Jer Andre herhjemme!
Mutter! pas vel paa, at Kaffen er varm,
Til naar Du atter kan høre vor Stemme.
Ude i Reide vi hente Dig Smør,
Og og en Ost fra de tydske Krabater,
Mutter! men saa Du et Gilde os gjør
Smorgen Formiddag. Marsch Kammerater!

Mosen er blod, I maa hoppe lidt let,
Dersom I ikke vil drukne i Føret.
See! skjøndt jeg springer saa grumme adret,
Glyver mig Solet bestandig om Dret.
Stræk dine Poter, Du stumpede Dreng,
Hvad er i Veien? Jeg synes Du gys'er.
„Ja Hr. Sergeant, den Kulde er streng,
„Og jeg er færdig at tro, at det fryser.“

Snak om en Ting, min forfortede Ven!
Er Du forknøyt, kan Du blive hos Mutter;
See, det var Ret, nu gaaer det igjen,
Lad os saa saa en Historie Gutter!

Veien er lang, i den frie Natur
Lidt Pasiaren paa Gangtoiet letter.
Nu kan I sladdre, men ti som en Mur,
Naar vi er foran de sidste Vedetter.

Lys! der var Noget, der raslede hist;
Det er en slumrende Ræv, vi har vækket.
Stakket! Du lugtede Bøsserne vist,
Slaa Dig til No, bliv kun ikke forstrækket.
Bøssen er ladet, men vi spare vort Skud,
Vedlere Bildt er vi ude at jage;
Faa vi engang jaget Tydsferne ud,
Saa kan Du atter faa Grund til at klage.

„Holdt! Hvem der?“ Patrouille, min Ven.
„Føltraab?“ Marie! hvor gaaer det paa Posten?
Alt er vel roligt? faa fjør' vi igjen,
Vi maa see til, vi kan løbe fra Frostens.
Om et Kvarteer faa vil Maanen staa op,
See, allerede det lysner bag Skyen,
Og jeg kan skimte Taarnet i Krop,
Samt et Par Lys, der skinner i Byen.

Stille! Jeg hører en Hest i Galop;
Brug Jeres Dine og spids Jeres Dren!
See kun, der kommer en ridende Trop,
Og jeg kan kjende Forpostcommandøren.
Nu gjør han Holdt ved Skildvagten hist,
Spørger om Nytt fra Hjemmet og Mutter,
Føler ham lidt paa Tanden — jo vist!
Karlene her det er ingen Rekrutter.

Hurra! Det hjælp, her er Mosen forbi,
Kast kan I trave afsted over Sletten,
Nu har vi klaret Forposterne, thi
Der kan I skimte Husarpiketten.
Nu maa vi see til at vogte os selv,
Hold Jeres Bøsser parat til at knalde,
Træffe vi her paa en levende Sjæl,
Saa maa vi see, vi kan muntre dem Alle.

Der har vi Maanen, den staaer som en Brand
I Horisonten; hvor hurtig den stiger!
Nu saa vi Lys paa Mollen, saa kan
Bedre end for vi see, hvad vi siger.

Heida Du Smaa! nu evig forforn!
List Dig forud langs det bukkede Gjerde,
Giv os et Tegn med et Trut i Dit Horn,
Dersom Du troer, der er Noget paafærde.

See, hvor han springer, den vilde Krabat,
Uden at kny, der er Krummer i Drengen;
Stakkelt! her gaaer han og leger Soldat,
Medens hans Broder kan snørke i Sengen.
See, hvor forsigtig han sniger sig frem,
Ja man kan see, han er gammel i Toiet;
Hvis han engang kommer heelfkindet hjem,
Tro mig, hans Moder vil blive fornoiet.

Nu kan vi atter med Rolighed gaa,
Nu har vi jo faaet Forposter ude.
See efter Knægten, og Karle pas paa,
Hvis han gi'er Tegn, eller ta'er til at tude.
Der, hvor han staaer bag det skjærmende Hegn
Kan han see over den vidtstrakte Hede;
Men, see han vinker, det er vist et Tegn,
At der er Ugler i Mosen dernede.

Saa maa til Gjerdet vi hen i en Fart,
Ho'derne ned! Lad Bøssen ei glimte!
See efter Fænghætten! Alt er vel klart?
Der kan I selv Kammeraterne skimte.
Det er Patrouillen, der kommer fra Krop,
Stille, lad ingen Spektakler dem høre.
Komme de nærmere, faa de et Stop,
Saa det skal runge i Tydsfernes Dre.

Nu gjør de Holdt og see sig omkring;
Glo I kun væk, saameget I lystre!
Kom I kun hid, det er slet Jugenting,
Det er kun os, der vil gi' jer en Troster.
Saa! — nu styre de lige herhen,
Bøsserne ned! ellers Lunten de lugter.
Det skulde være som Pokker min Ven,
Skulde vi ei kunne klare de Bugter.

Vent! Om lidt er de bedre paa Skud,
Har vi dem forst paa en hundrede Men,
Stikke vi dem nogle Hilsener ud,
Saa skal I see, at de viser os Halen.

Nu Kammerater! læg Bøssen til Kind!
Fyr! See saa, det linned en Smule!
Hurra! De snurre sig rundt som en Vind.
Karle, gjør Plads! Der kommer en Kugle.

Saa, der er mere af det Floiteri,
Munter! Nu kommer Humor der i Spillet,
Kutsch! Den streifed min Pande forbi,
Dg min Kaffjet maatte bøde for Gildet.
Nok et Par Stykker, saa hjælper det strax,
Daarligt de staae paa den blottede Hede.
De er nok ei af den farligste Slags,
Seer I, nu skruppe de af allerede.

Lad dem kun løbe, vi kan dem ei naa,
Bøsserne ned! Hold op med at knalde.
Krudtet og Kuglerne spare vi paa,
Ingen er saaret? Vi har Jer vel Alle?
Hvor er den Smaa? Han krob nok i Skjul,
Ellers han pleier dog ikke at rende,
See dog, om ei den forviltrede Fugl
Skulde ha' skjult sig bag Busken derhenne.

Ja, det er ham, men hvor er det fat?
Stakkell! jeg frygter, han reiser sig ikke;
Er det forbi med den arme Krabat?
Haanden er kold og brustne hans Blikke.
Pulsen er standsset, og bleg er hans Kind,
Hovedet ned over Brystet er boiet,
Blodet er styrknet, hvor Ruglen gif ind,
See det er her, lidt ovenfor Diet.

Flet ham en Baare af Grenene her,
Svøb ham i Rappen og bær ham forsigtigt.
Drengen han var dog os Alle saa kjær.
Nu maa vi hjem og begrave ham rigtigt.
Munter! At sørge, hvad hjælper det til,
Det skal jo dog være Enden paa Legen,
Naar I saa Tid, saa græd om I vil,
Nu skal vi ha' os en Bise paa Veien.

Esrom.

Esroms Du blinkende Bølge,
Hæv Dig i Aftenen dristig og hoi,
Huff da Kong Valdemars Følge
Over Din Isflade sloi.
Prægtigst blandt Jægernes Skare
Dankongen straalte i Aftenens Glands,
Tonerne jublende, klare
Slog imod Skovenes Krands.

Klosterets gyldne Floie
Blinkede klart i Fuldmaanens Skin,
Valdemar, Dankonning hoi
Sprængte i Klosteret ind.
Aftenhymnen fra Hallen
Tonede lydt over sneedækte Jord,
Sagthorn og Pidskenes Knalden
Lod gennem Munkenes Chor.

Kast ind i Klosterets Gange
Baldemar traadte trøstlig og fro.
Jagtspyd og Guldsporer mange
Klirre i Munkenes Bo.
Klostrets ærværdige Herre
Stod der paa Gangenes tavlede Sten,
Drotten han Veien mon spørre,
Der han i Klosteret tren.

„Hil Dig, Kong Baldemar gjæve!
„Vig med Din Flok fra det hellige Sted;
„Jag efter Ulve og Ræve
„Fjernt her fra Klosterets Fred!“
Harmfuld paa Hingsten den snare
Baldemar fløi gjennem Skovene brat,
Tonerne jublende, klare
Lod i den maanlyse Nat.

Sagte Din Bølge Du vugge,
Deilige Sø, udi Fuldmaanens Skin!
Hører Du Baldemar sukke
Dybt i den susende Vind?

Kaabet fra Konningens Folge?
Larmen fra lustige Gangeres Hov?
Dæmpede Tonerne bølge
Ind mod den rimklædte Skov.

Det vilde jeg have villet
I og havde den anden del
kommer i den sidste
Som jeg vil have den

I vilde jeg have villet
Den havde et andet sigt
I den anden del som de første
I for var den anden del

Den tog et andet sigt
I det havde den alle for sig
Den vilde de alle sammen
I den anden del som de

Den vilde et andet sigt
Den vilde et andet sigt
Den vilde et andet sigt
Den vilde et andet sigt

Den gale Poet.

Vel rystede Haanden en Emule,
Dog havde man Ingen seet
Haandtere en Reglekugle
Som just den gale Poet.

I Billard var han den forste,
Han havde et mesterligt Stod;
Af Snapsene drak han de største,
Derfor var hans Næse lidt rød.

Han tog et Kys hos Madammen,
Det havde han altid for Skik,
Saa sniste de Allesammen,
Da nedad Gaden han gif.

Han mødte en tyk Borgermester
Med Dannebrogssordenen paa,
To, tre velfodrede Præster,
Men bort til Siden de saa.

Spæthøkeren monstred ham spydig
Dg smilte med Velbehag.
Han troede, han selv var dydig,
Fordi han var ædru idag.

En Froken med Silke betrukken
Hun læspede sentimentalt:
„Jeg troer ved Gud han er drukken.
„Det er dog rigtig for galt.

„Han skrev dog saa deilige Sange,
„Dg nu seer han saadan ud,
„Man maa blive angst og bange,
„Det er dog æfelt, ved Gud.“

Dg da han var kommen til Døren
Dg vilde just til at gaae ind,
Da saae han Hr. Redaktøren,
Der flyvende kom som en Bind.

„Vi faa vel Artiklen iasten,
„Der knuser Tødens Avis,
„Vi skulde forlangst ha' havt'en,
„Dg Verset til Bispens Pris.“

Han gav ham en Mark og føited'
Tversover Gaden afsted.
Poeten tog den og sloited
Paa sin egen Maner derved.

Nu traadte han ind i sin Stue,
Der var ei ret lystigt at see.
Ei flammede Dovens Lue,
Dg Støvet laa tykt som Sne.

Paa Bæggen dinglede Fiolen,
Den havde en eneste Streng.
Af Bøger et Par i Keolen,
Dg saa et Bord og en Seng.

Nu fik han Fingre i Pennen
Dg skrev mod Jødens Avis,
Dg, da han var kommen til Enden
Han digted til Bispens Pris.

Men alt, som han sad og tænkte,
Da rørte det sig i hans Mand,
Papiret paa Gulvet han slængte,
Dg Pennen faldt ud af hans Haand.

Først lo han, saa Ingen i Staden
Saadant havde hørt eller seet,
Da raabte de ude paa Gaden:
„Nu griner den gale Poet“.

Men saa blev han taus og stille
Og Bemod fyldte hans Sind.
Mens tunge Taarerne trille
Nedad den surede Kind.

Da lod gennem Bæggens Bræder
Hans Nabo, Skræderens Klost:
„Nu troer jeg Poeten græder,
„Det er dog min Sjæl kurost.“

Da tyktes han sig en fremmed,
En vildsom flyvende Fugl,
Der, slakkende langt fra Hjemmet,
Ei finder sin Nedes Skjul.

Da stilled hans Ungdoms Dage
Sig fremt for hans stirrende Blik;
Den Jubel og Fryd, den Klage,
Den Graad, som kom og som gif.

Dg alle hans Ungdoms Drømme
Steg op af Glemfjelens Grav,
Som gyldne Der de sømme
Paa Mindets stormfulde Hav.

Dg hele den Slægt, som hjemme
Kun havde i hans Phantasi,
Kom myldrende frem af sit Gjemme
Dg hviroled hans Die forbi.

Blandt Fruer og Riddere høie
Stak Negerens hæslige Grin,
Hos Narren med Bjælder paa Troie
Stod Munken og præked Latin.

Hist sfingred Trompeten til Kampen,
Dragonen hug Kvarter og Prim,
Her sad Studenten ved Lampen
Dg klemte Musen for Rim.

Eg sammen Figurerne stilled
Som ved usynlige Baand
Dg danned et lysteligt Billed
I Digterens skabende Haand.

Saa sad han i Natterne lange,
Naar Solen forlængst gif ned,
Dg digted de deilige Sange,
Som Gud og Alverden veed.

En Aften ved Juletide,
Det var en knagende Frost,
Man fandt ham dødfrossen sidde
Halvt lænet til Gadens Post.

Blandt Folk, som var sammenstimlet,
En Kjerling sfreg rusten og tør:
„Nu er Poeten da himlet,
„Det kunde han gjort lidt før.“

Nu boer en Barber i hans Bolig;
Han selv er begravet og glemt.
Kun Fattigvæsnet har trolig
Begravelsesregningen gjemt.

Heilighedsviser.

Die Einleitung des Buches
I. Die Einleitung des Buches

Das Buch ist in drei Theile eingetheilt:
1. Die Einleitung des Buches
2. Die Einleitung des Buches
3. Die Einleitung des Buches

Die Einleitung des Buches
I. Die Einleitung des Buches
II. Die Einleitung des Buches
III. Die Einleitung des Buches

Ved Studenterfangforeningens Ophold i
Slesvig

den 23de Juli 1862.

Skaal Brodre! Drog I ad Veien den lange,
Syngende og ghyngende paa Bølgernes Top,
Kommer I væbnet med deilige Sange
For at puste Liv i vor søvnige Krop?
Syng kun Studenter! da kommer vel nok
Mindet som Fugl fra de vildsomme Farter,
Vækker en Gnist under graanende Lof
Eller bag dunede Barter.

Skaal Kammerater! I Unge og Gamle!
Hift bag Bølerskoven gif Solen i Ly.
Fjernt imod Syden sig Skyerne samle
Endnu straaler Maanen dog klart over Sky.
Syng kun Studenter! saa Tonernes Magt
Daglige Gjerning fra Tanterne fjerner;
Hoit over Taget som blinkende Bagt
Staa Millioner af Stjerner.

Hist under Nattens det taagede Dække
Hviler Thyras Bold som en sovende Helt;
Skandsjer, der reiste sig Kække ved Kække,
Vaage som Drabanter om Feltherrens Telt.
Sold Kammerater! I dag er det Tid,
Kryst kun den evig fornygende Ranke,
Kjæk, naar imorgen Du vækkes til Strid,
Som en ungdommelig Tanke.

Hil Jer, Studenter! som drog over Bolge,
Gyngende og syngende til Vennernes Tag.
Ungdom og Livslust og Mod er jert Folge,
Tonerne er Værg, og Haabet er Flag.
Tonerne slagre for Bindene hen;
Følger I efter, hvor Tonerne kalder?
Engang jeg veed dog, I kommer igjen,
Senest naar Krumhornet gjalder.

Hil ogsaa Eder, som forrest i Skaren
Fik jer Plads ved Thyras forvittrede Bold.
Forrest til Vren og forrest til Faren
Maa I drage forrest til Kamp som til Sold.

Skal Kammerater! Man kjender en Mand,
Veed I jo, bedst, naar han slaaer og han drifker,
Derfor vil vi for vort Fædreneland,
Drifke og slaa til vi ligger.

Ved Studentermodet 1862 i Helsingør.

Vi komme med Sang, med Spil og med Klang
Med jublende Røst og med freidige Tanker
Til Staden, hvor Danmarks delige Bølg
Heel søsterlig smiler til Sveriges Bølger,
Hvor Kronborgs Tinder,
Naar Dagen svinder,
I Natten hviffer om gamle Minder
Til Skaanes Kyst.

Vi komme med Glæde, vi komme med Tro
En Vennekære ved Sundet at gæste,
Til Staden, hvor driftige Sømand bo,
Hvor Landet Bølgen til Brud monne fæste.
Hvor dansende Snekker
I vuggende Rækker
En gyngende Bro over Sundet lægger
Til Skaanes Kyst.

Dg hvis I spørge: Hvor kommer I fra?
Vi svare: Fra Upsala, Skagen og Steen,
Fra Langeland, Lund, Christiania,
Fra Siljans Bredder, fra Bergen og Hveen;
Med Lyst og Gammen
Vi strømmede sammen,
Fra Dannevirke, fra Koraas og Drammen
Og Helsingør.

Dg hvis I spørge: Hvad duer I til?
Til alle Ting og til meget Andet.
Bort Rige er jo saa stort, vi vil,
Saa langt, som Kundskabens Træ bliver vandet,
Hvor Volger blaane,
Hvor Bjerger skraane,
Sydost for Jord og Nordvest for Maane,
Der herske vi.

Dg hvis I spørge: Hvad vil I her?
Naturligviis, vi vil see Jer nærved,
Og snakke gammelt og saa Jer kjær,
Og Bidnesbyrd meddeles Jer herved:

Bort Hjerter vundet
I har, og fundet
Vi har, at deilig er Drefundet
Og Helsingør.

Og spørges: Hvorlænge vi blive jer Gjæst?
Vi svare: Vi komme, vi see og vi drage
Mod Nord og mod Syd, mod Ost og mod Vest,
Og aldrig kommer vor Flok tilbage.
Dog mens vi binder
En Krands af Minder,
Et Blad fortæller om Mand og Kvinder
I Helsingør.

Til C. C. Lorenzen*).

Der gamle Karo —

Der var en Mand, da han blev gift,
Kun kort det vared, førend
Hans Kone sad i stor Bedrøft
Og havde fire Børn.
De voxte op blandt Faar og Svin;
Ad Græsk, Hebraisk og Latin
De blæste etc. etc.

I Sundeved dog lærer man
En Hoben smukke Sæder,
Sit Modersmaal og Fædreland
At holde hoit i Hæder.
Den Skik den holdt de troligt ved
Om end der Skjældsord regned ned
Og blæste etc. etc.

Men Christian blev fra Guds Natur
Sendt i den tydske Skole;

*) C. C. Lorenzen, Adjunct ved Slesvig Domskole fra 1856-62. blev derfra kaldet til Præst i Sivertsted. Han er Udgiver af den tydske Læsebog, der i den slesvigiske Stændersamling gav Slesvigholstenerne Stof til mange Angreb paa „Jordanfningen“.

Blev smurt med preussisk Politur
Paa Ansigt, Hænder, Skole.
Hans danske Maal fik Lobepas,
Mens slittig der sit Der, Du, Das
Han læste etc. etc.

Den Fernis har dog neppe bidt
Sig rigtig gjennem Skindet;
Thi altfor hurtig fik man slidt
Forgyldningen af Bindet.
Af Tydskens Dragt en Dansk stod frem,
Som net forstod et Stykke dem
At blæse etc. etc.

Saa læste han, blev stor og klog,
Ja Bøger lod han trykke;
Især den tydske Læsebog
Den gjorde megen Lykke,
Saa Kongens høitbetroede Mænd,
Selv Oldensworth og Grumby den
So læste etc. etc.

Vor lærde Klosterprovst*) saagar
Af den har Viisdom druffet;

---

*) Kammerherre Buchwald, Klosterprovst til St. Johannes
Kloster ved Slesvig.

Theophilus et Exemplar
Har i sin Lomme sticket,
Til Tarv og Trost i Ikehø,
Hvis de et Stykke eller to
    Ham blæse etc. etc.

Nu er Du bleven Præstemand,
Har egen Hjord at rogte;
Lys op, som bedst Du veed og kan,
For dem med Troens Lygte.
Saa Præst og Degn og Menighed
Ad Djævlene i Siversted
    Kan blæse etc. etc.

Ved Overlæge Hvidings Solbryllup.

Nu skal min Sang, saa godt den kan,
Om Doktor Hviding tone.
Hans Fader var en Dannemand,
Hans Moder var en Kone.
Han fødtes udi Kjobenhavn,
Hvor og han vaccineredes,
Som Henrik Carl hans Dobnavn
I Kirkebog notertes.

Paa Sjællands grønne Blomsterkyst,
Bed Drefundets Stromme,
Der vaagued Tanken i hans Bryst
Og Hjertets dybe Dromme.
Og der han frem i Verden tren
Som Mand med Ben i Pande,
Og der han gjorde Haneben
Og friede til sin Hanne.

Den Doktor og hans unge Liv
Helt godt curere kunde.
I Byderne de fatte Liv,
I Syge og i Sund.
Og Storken blev dem snart en Ven,
Som Jaa paa denne Klode,
Thi den kom fast hvert Aar igjen
Og bragte dem en Pøde.

Men Krigen kom, og begge to
Sad pludselig midt i'en.
De maatte flytte deres Bo
Til Eideren og Elien.
Men Storken fulgte troligt med
Blandt Tydsferne, saa han da
Blev Chefen for et magtigt Led
„Der dän'schen Propaganda“.

Og fem og tyve Aar der gif
Med Sorg og Glæde blandet,
Var Solen mørk et Dieblif,
Den skinte i et andet.

Dg var en Byge ham lidt hvas,
Dg mørkede hans Pande,
Han fandt en trofast Ankerplads
I Hjemmet hos sin Ganne.

Derfor vi hid iaften kom
Til Brudeparrets Ore,
Dg onste dem det Bedste, som
I Hjertet de begjære.
Saa drag kun trostlig I afsted
Den Vej, I vandre sammen!
Vi skal Jer gi' et Hurra med
For Hviding og Madamen.

26

Hr. Steenbergs Vise*).

4de December 1862.

Hr. Steenberg han gyyger paa Volgen den blaa,
Til Slesvig hans Cours monne stande,
Med Kundskab bevæbnet fra Isse til Taa
Og Klogt i sin hvalvede Pande;
Paa freidige Fod
Med Lyst og med Mod
Han iler at rogte sin Gjærning god.

Hr. Steenberg han vandrer snart ud og snart ind
Og agter paa Tegne og paa Mærker.
Han veier og pønsker med grandstkende Sind
Og skriver paa klogtige Bærker
Bed Dag og ved Nat;
Da faares han brat
At smykke sin Isse med Doktorhat.

---

*) Dr. med. Steenberg drog fra Slesvig Sindsfygeanstalt
som Overlæge til St. Hans Hospital paa Vidstrup.

Hr. Steenberg han passer sin daglige Dont
Dg Hjerner han godt regulerer.
Hvor Omlobet mangler, der løber det rundt,
Saasnart Doktor Steenberg curerer.

De Pigeborn smaa,
Det vil man paastaa,
Alene spolerte han Hjernen paa.

Hr. Steenberg han var saa alvorlig i Hu,
Curerte, studerte og læste.

De Pigeborn sukked, saa det var en Gru,
De stonned og pusted og blæste.

Men haard som en Steen
De Skjønne til Meen
Han beilede ei til en eneste Een.

Hr. Steenberg var tro mod sit Fædreneland,
Det ærgrede Tydsfernes Ho'der;
Men Steenberg dem torte med megen Forstand
Dg smurte dem ind efter Noder.

De tiltænkte Dast
Fra Denkschrift og Kaff
Gled afmægtig af mod hans Pandebraff.

Snart spinger Hr. Steenberg sin Klinge saa god
Bed Isfjords gængende Bände.

Som Kæmper i Leire med dristige Mod

Dg fast udi Striden Du stande.

Men Vennerne her

De følge Din Færd

Dg prise Dit gode danske Sværd.

Revue des deux mondes.

November 1861.

Kom herhid og køb en Vise
Og betal den kun lidt slot.
Næste Gang jeg Dig skal prise,
Saa at det skal gjøre godt.
Driveri er min Haandtering,
Jeg er født i Kjøbenhavn,
Løgn det er min Ekvipering,
Laban er mit Døbenavn.

Tidlig jeg om Frihed drømte,
Overalt jeg den har søgt;
Til Amerika jeg rømte
For at leve af min Klogt.
I New York jeg redigerte
En Avis med Næb og Kloer,
Indtil jeg mig absenterede
Som en tjæret Redaktor.

Saa jeg rømte til de Sorte,
Båndred i Naturens Dragt,
Fri for Stovler, Buxer, Skjorte
I den varme Himmels Pragt.
Af, men der blev jeg bekendt for
Krigerisk Talent — og strax
Med tre andre Wæbler spandt for
En Kanon af største Slags.

Lænken fastede jeg fra mig,
Til Europa hjem jeg kom.
Philip Veilbach tog sig a' mig,
Saa jeg fik en Plads i Rom.
Paven blev generet bansat
Af Italiens Menigmænd,
Som de Conind blev jeg ansat
For at virke med min Pen.

Denne Stand jeg fandt mig vel i,
Leved christelig af Kov;
Paven selv og Antonelli
Hjalp mig, naar jeg blev for grov.

En Gend'arm jeg slog for Panden,
Løb min Vei for det Epilop;
De hug Hovedet af en Anden,
Saa at det gif lige op.

Siden søgte jeg en Ven i
Keiseren udi Paris.
Jeg var med i Compiègne,
Streg til Preuserkongens Pris.
Ja jeg fulgte med i Sviten,
Saa, hvordan han aad sin Mad;
Det var suavs med Appetitten,
Han var ikke rigtig glad.

Ostrigs Keiser nu indbød mig,
Men der blev jeg slemt til Nar.
Smukt han lofte, men han snød mig,
Det er et Princip, han har.
Alt hvad her man kalder Penge,
Kun han ta'er, men ei han gi'er, —
Da jeg havde ventet længe,
Sik jeg otte Pund Papir.

Derfra jeg mod Norden traved
Kom netop i rette Tid,
For at see, hvor Worsaae graved
Efter Gorm med Kløgt og Flid.
Thorsen hjalp jeg, da Moralen
Han uddrog, at denne Hoi,
Hvor man ikke hitted Ka'len,
Kun var kastet op for Spøg.

Sidst jeg var i Kongestaden,
Hvor Kong Wilhelm kronet blev.
Neppe kunde man paa Gaden
Spytte for de Folk, der drev.
Der var Folk med Guld paa Kraven,
Guld paa Arme, Been og Laar,
Folk med Skjæg til midt paa Maven,
Heste, Hæser, Køer og Faar.

Overalt paa Gaden skinte
Officerers blanke Hær.
Kongen var saa glad, han grinte
Som en Kat i Tordenvær.

Overalt — men meest i Kirken
Man hans Benner fik at see;
Der var Oldenswort og Dirkinz
Holmfeldt, Zahle, Bernhard Kee.

Nu er jeg igjen tilbage,
Her jeg vistnok fæster Bo.
For at leve mine Dage
I en sød idyllisk No.
Her jeg Frihed savner ikke,
Livet her er fast for frit —
Jeg er fri for Mad og Drikke,
Penge, Klæder og Credit.

Til det nye Aar. I Studenterforeningen
December 1864.

Aaret er gammelt, nu lister det bort,
Følg det til Dørs med en Afkedsakkord,
Gribber Sekundet, Sekundet er vort,
Snart lister det bort.

Nu er Du færdig, Din Reise er endt,
Ei har Du været os meget bevendt,
Venlig og blid har vi aldrig Dig kjendt,
Din Reise er endt!

Synk Du i Tidens Bover,
Vi skal ei sørge over

— — — — Du har Ryggen vendt.

Kom Du ny med Tro og Haab,
Kryst os tæt i Dine Arme,
Vi gi'er Dig Din Druedaab,
Giv Du Ly og Varme.

Velkommen Dreng! Midt i Vintrens Nat
Bring os Haabets gyldne Skat,
Mod kun med Sis og Sne paa Din Hat,
Bort Haab til Dig er sat.

Glædeligt Nytaar! I Venner ved Bord!
Aaret Jer gi'e, hvad det nægted ijsor,
Helsen og Sundhed, en Kjærest — ja troer
Mig kun paa mit Ord.

Glædeligt Nytaar vi onske især
Huset, som favner os sfjærmende her,
Frænder og Venner — om fjern eller nær,
— Ia Nytkernes Hær.

Skriv Regningerne lave,
Indvendig er I brave
— — — Viis det ved Jer Færd.

Bring Du nye Aar en Flok
Faste Gæster til vor Kede,
Det er dog den faste Stok,
Der skal Huset frede.

Plesneres, Sollingers, Friesers Glands
Straale vide tillands og vands,
Guldbergers, Roders og Zinkers Krands
Forny den gamle Glands.

Glædeligt Nytaar! I fornemme Mænd,
Som i Augustforeningen hen
Hængte det Sværd, som I spændte fra Lænd,
I fornemme Mænd!

Nytaar! pas paa dem og vogt dem for Blæk
— Pressen er ondskabsfuld, Pressen er fræk —

Steinmann for Afsked, de Meza for Træk
Og Baglands for Skrak.

Fryd Ser I Krebska'le,

Bid fast i Hoffets Hale

— — — — Bid kun til — bid væk!

Peder Hjort Din Pen er stor,

Gid den sprutte tit og syndigt,

Til Du manet faaer i Jord

Alt, hvad der er syndigt.

Liebenberg! Du har jo vist os Veien,

Gid Du drukne i Naadens Regn!

Men lad dog ham være ene om Veg'n

Alt rydde Kongen afveien.

Glædeligt Nytaar mit Fædreland!

Glædeligt Nytaar hver Kvinde og Mand!

Kræfter Du gi'e, at besfjarne vi kan

Bort Fædreland.

Kræfter i Drengene, Eg paa vor Sværd,

Blomster i Engene, Frugter paa Træer,

Pigerne Skjønhed og Hjerter især

Dem, som vi har kjær.

Alvor til Daad og Snilde —

God Skjæmt til hvert et Gilde

— — — — Dermed hilset vær.

Nye Aar Du tog Din Daab
Af en trofast Flok Studenter,
Du har hørt vort Tro, vort Haab,
Beed nu, hvad vi venter.
Skaal Kammerater! det gamle Aar
Lifter af og i Graven gaaer,
Hilfer da ham som i Døren staaer,
Et glædeligt Nytaar!

Vise at sjunge til Pirekasse.

Februar 1865.

Jeg har været i alle Verdens Egne,
Hvad der findes overalt har jeg seet.
For de Store har jeg bukket allevegne,
Med de Smaa har jeg moret mig og leet.
Jeg har lugtet til Napoleonske Tinter,
Bismark har jeg heller ikke ladet i Stikken,
Jeg har været til Middag hos Geert Winther,
Der sad Heltzen og studerte Politiken.

Til Athen saa jeg Julius kom kjørende
For at faae sig et Embed, som var godt.
Nogle sige, at de vaffed ham om Dreene,
Andre mener, at de furede ham blot.
Det er vist, at de havde ham i Kraven,
Og de sparkede ham bort af deres Gade,
Elephanten hang og daskede paa Maven,
Men paa Forstanden har han ikke taget Skade.

I Italien var der gevaltigt Nøre,
I Turin havde Stemningen væ't grov,
Borgerne var paa Ryg og Arme møre,
Politiet havde syntes, det var Sjov.
Og de spionerte i Studenterforeningen,
Løi sig dog igjen derfra paa alle Kanterne,
For, Gud bevares, det var ikke Meningen
At ville Fingre ha' i Aspiranterne.

Til Paris kom jeg i Ministerkrisen,
Pavens Brev havde drevet det saavidt.
Grundtvigianerne skrev Alle i Avisen,
Formedelst Steen havde sagt det var skidt.
Om nu Stefens eller Tang maaskee kan ta'et,
Det er skjult i Usikkerhedens Taage.
Nogle sige og, at Frisenberg skal ha'et,
Men han skal nok være frossen fast paa Sprogo.

I Paris drev jeg ikke som en Tosse,
Men i Operaen sad jeg nok saa glad.
Clemens Petersen han var der da osse,
Det var fælt saa dybsindig han sad.

Men Skandale han gjorde saa stor, som
Det gaaer an for en Mand, der er fredelig,
Fordi Phister han troede, han var morsom,
Clemens Petersen han sagde, han var kjedelig.

Jeg har prøvet det, som ellers er umuligt,
Jeg i Sverig gif med Jernbanetog;
Skjøndt det skurede og skravede saa gruligt,
Med en Bule eller to slap jeg dog.
Jeg har dristet mig saagar til at læse
Hvad Augustforeningen har sat i Pennen,
Ja jeg prøved paa Theophilus's Pjece,
Men med den kunde jeg ikke komme til Enden.

Jeg har spekuleret over Civillisten,
Og den Ting synes mig aabenbar.
Det var Synd, om han skulde bo paa Kvisten
Med de deilige Børn, som han har.
Men det kommer nok i Orden, min Sandten,
Naar det bare bliver støttet godt af Foderne,
Og saa Davidsen han faaer Elefanten,
Og Siesby faaer en Nogle bag paa Skjoderne.

Aldrig skal man med Bitterhedens Skevand
Drive Spot med de Store i vort Land.
Naar man roser, gaaer det i dem som Thevand,
Det er det, som fornoie dem kan.
Tæt de driver paa Gaden som Regnvand,
Saadan Folk er det Synd, at der lees a',
Derfor vil jeg ikke sjunge om Steinmann.
Og heller ikke vil jeg pille ved de Meza.

Register.

De med * betegnede findes i den ældre Samling.

	Side
*Kæres i Abydos	3
*Thermopylæ	8
Ratten før Slaget ved Salamis	10
Danmark	17
Tre Mand	19
Constantin Canaris	21
Marfos Bazzaros	30
Kongevalget	46
Invaliden	53
Seubise	54
*Patrouillen	56
*Esrom	64
*Den gale Poet	67
Red Studentersangforeningens Dphold i Slesvig d. 22 Juli 1862	75
Bed Studentermødet 1862. Helsingør	78
Til G. G. Lorenzen	81
Bed Overlæge Hvidings Solvbrystup	84
Hr. Steenberg's Bise	87
Revue des deux mondes	90
Til det nye Aar. December 1864	95
Bise at sjunge til Lirekæse	99
